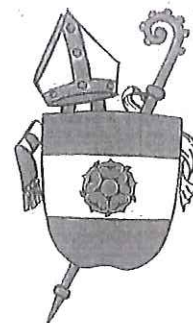




Farní zpravodaj

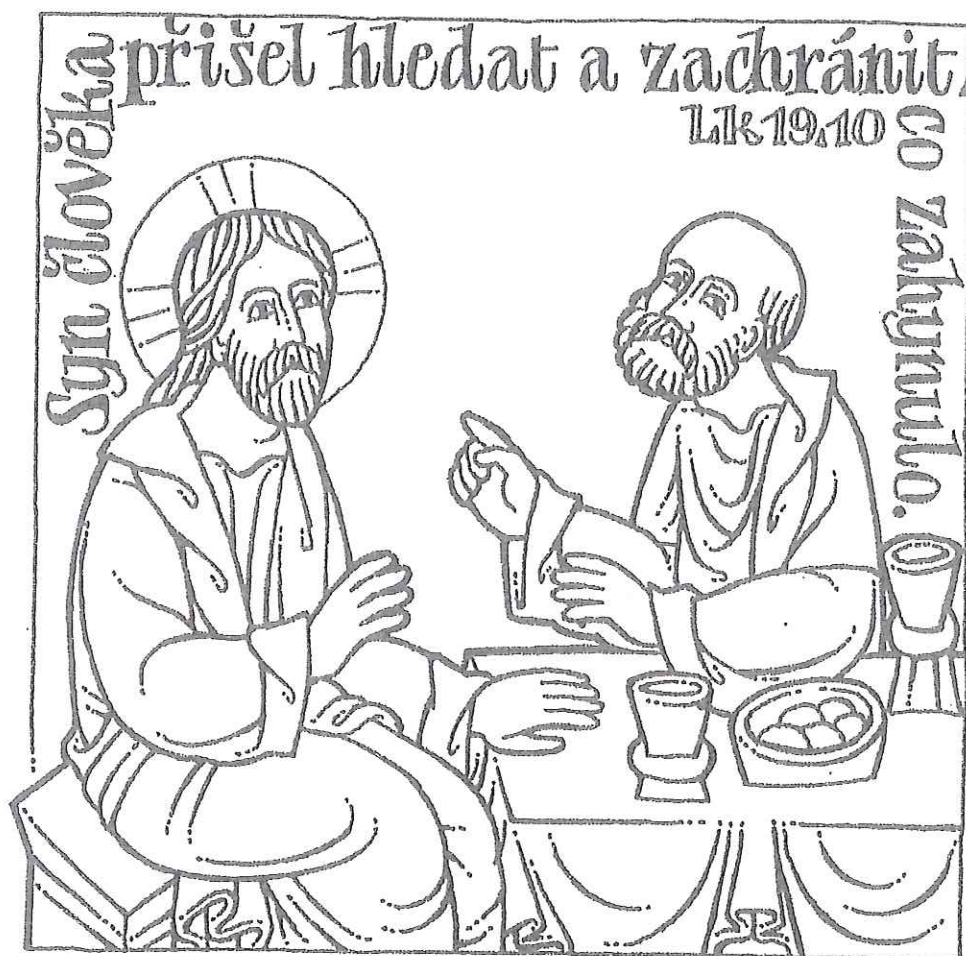


31. neděle v mezidobí

Český Krumlov

3. 11. 2019

45. týden



Cyklus C
31. neděle
v mezidobí



Evangelium
Lk 19, 1-10

POZVÁNKA



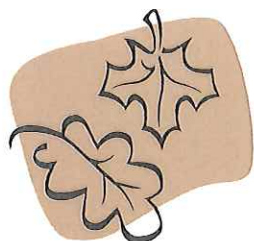
Srdečně zveme děti i s rodiči
na společné podzimní tvoření

V SOBOTU 9. 11. 2019

OD 10.00 DO 12.00 HODIN

V SÁLE NA FAŘE V KÁJOVĚ

máte příležitost vyrobit si svou lucerničku
na světelný průvod ke cti sv. Martina
a třeba také něco pro radost. ☺
Těší se na Vás



sestry sv. Kříže



POZVÁNKA NA PŘÍBĚH O SVATÉM MARTINOVÍ A SVĚTELNÝ PRŮVOD

**V neděli 10. 11. 2019 v 17.00 hodin
v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kájově
se koná krátké představení
o svatém Martinovi, patronovi chudých.**

**Pak půjdeme za doprovodu zpěvu dětí ze základní
školy světelným průvodem k naší lípě.**

Přijďte si připomenout život a svatost sv. Martina a odnést si světlo do života.



**V sobotu 16. 11. 2019
v 16:00 hodin
v kostele sv. Martina
v Polné na Šumavě
bude sloužit mši svatou
ke cti tohoto světce
R. D. František Žák**

***Přede mší svatou v 15.45 hodin
se bude krátké představení o sv. Martinovi
opakovat.***

Všichni jste srdečně zváni.

Získávání odpustků pro duše v očistci.

V pátek 1. listopadu na slavnost Všech svatých jsme vstoupili do posvátného týdne, kdy více, než kdy jindy myslíme na naše zemřelé. Od 1. do 8. listopadu se totiž modlíme za své zemřelé a máme dokonce možnost denně získávat plnomocné odpustky pro duše v očistci.

Když se řekne slovo odpustky, tak s tímto slovem možná někteří mají stále problém, protože jsou bohužel v zajetí předsudků nebo i osobní neznalosti ještě z dob minulých, a to díky tomu, co do nás převážně v době komunismu ve škole hustili, ale bohužel také i v dnešní době díky povrchním médiím stále můžeme slyšet velmi zkreslené až hloupé informace o odpustcích.

Přitom odpustky jsou něčím docela srozumitelným, když budeme chtít o tom racionálně přemýšlet. Snažme se svobodit od vlivů těch minulých let a desetiletí, kdy jsme byli zvláště ve škole v Jiráskovsko-Nejedlovském stylu manipulování špatným nebo vylhaným prezentováním toho, co byly a jsou odpustky. Je třeba si to ujasnit, co jsou to vlastně odpustky a pochopit jejich význam a smysl.

Tak za prvé: **Odpustky nejsou žádné odpuštění hříchů, jak to někteří mylně a hloupě prezentují! Ani si nikdo nemůže odpuštění hříchů nějak koupit!** Ale protože někteří věřící v tom mají stále zmatek a nosí v sobě jakousi averzi vůči odpustkům, využívám k tomu příležitost, abych vám to znovu vysvětlil. Protože nastal velmi důležitý týden v životě církve – totiž, my ty odpustky v tomto týdnu máme našim zemřelým získávat a tak projevovat lásku a úctu k našim zemřelým bližním.

Abychom to pochopili, musíme tedy začít od **hříchu**. Když člověk spáchá nějaký hřích, poruší dobrovolně v něčem Boží zákon. Buď ten Boží zákon poruší v závažné věci a spáchá tak těžký hřích, kterému se jinak říká smrtelný hřích nebo Boží zákon poruší v něčem méně závažném a spáchá tak lehký hřích. Tím vším urážíme Pána Boha, svého Stvořitele; pokud někdo spáchá těžký hřích, ztratí i milost posvěcující a ztrácí tak vlastně věčný život v nebi. Kdyby se včas neobrátil a nekonal pokání, žije v nebezpečí věčného zatracení. Protože našťastí pro člověka je Bůh nekonečně milosrdný a Pán Ježíš nás pro své milosrdenství všechny svou smrtí na kříži vykoupil, Bůh nám opět nabízí tu ztracenou milost a spásu a to tak velkoryse, že stačí, abychom mu ve svátosti smíření své hříchy pokorně vyznali, projevili opravdovou lítost a prokázali dobrou vůli změnit svůj život k lepšímu. Neboli když pod tíhou hříchu upadneme, máme stále možnost nových povstávání. A Bůh je s námi tak trpělivý, že je neustále připraven nás z našich pádů znovu pozdvihovat. Odpuštění hříchů se tedy děje na základě našeho upřímného pokání a nekonečného Božího milosrdenství. **Neexistuje hřích, který by Bůh neodpustil, pokud hříšník koná upřímné pokání a prosí Boha za odpuštění.** Boží milosrdenství je nekonečné. Je třeba si však uvědomit, **že to pokání, to vyznání hříchů a ta lítost musí však být vždy upřímné – protože Bůh vidí do našeho srdce a jinak by nám Bůh hříchy neopustil.**

Jenže k Božímu milosrdenství patří neodmyslitelně také **Boží spravedlnost.** Každým hříchem jsme totiž spáchali nějaké zlo, které poškodilo nejenom nás, ale i naše okolí. Každým hříchem totiž ubližujeme Bohu, církvi, světu i svým bližním nebo i sobě samým. **Hřích totiž není nic soukromého!** Nikdo z nás nemůže říct, že když hřeší, že je to pouze

jeho osobní, soukromá věc. Je to věc celku, protože hřích ubližuje celku. A to zlo, jeho následky, tady zůstávají a my jsme povinni následky tohoto zla, které jsme spáchali, odstranit. Tohle vyžaduje Boží spravedlnost. **Bůh nám hříchy odpustí, ale Bůh od nás také vyžaduje nápravu toho zla, které jsme způsobili svým hříchem.**

Jak se dají napravit následky našeho špatného jednání, našich hříchů? Jak to můžeme dát do pořádku a vyrovnat to zlo nějakým dobrem? **To zlo musíme nahradit nějakým dobrem.** Dá se to vykonat různým způsobem: **1. osobní zbožností a poctivým plněním svých stavovských povinností, 2. nebo almužnou neboli štědrostí vůči potřebným (viz. sbírka na misie) a skutky lásky a milosrdenství vůči bližním, 3. nebo jiným osobním sebezáporem – skutky kajícího – trpělivým přinášením obětí, 4. ale také svědectvím víry – to, že se za svou víru nestydíme a veřejně ji vyznáváme.** Tím vším napravujeme to zlo, které jsme svými hříchy způsobili – i když nám ty hříchy Bůh již odpustil. Během celého našeho života tak máme svými dobrými skutky odčiňovat všechno to zlé, co jsme svými hříchy způsobili. **Ta hodnota dobra, které jsme vytvořili, by měla převažovat nad následky toho zla, které jsme způsobili svými hříchy.** Ve chvíli, kdy nás Bůh odvolá z tohoto světa, bychom měli mít tyto dluhy splaceny a **dobro by tedy mělo převažovat.** Jenže víme, jak jsme slabí. A protože pravděpodobně většina lidí to nestihne do své smrti všechno nahradit, ačkoli se smířili s Bohem a byly jim odpuštěny hříchy, po smrti se musí ještě očišťovat v očištcích. **Očištec se tak stává dalším projevem Boží spravedlnosti v úzkém spojení s jeho milosrdenstvím.** Ta duše v očištcích je skutečně spasena, ona ví, že půjde do nebe do věčné radosti, ale také ví, že **ještě musí čekat.** Do nebe již vidí, a tak trpí nesmírnou touhou už tam být s Bohem a s ostatními svatými. **To jsou ta očišcová muka – ta úžasná spalující touha po Bohu, kdy si taková duše uvědomuje, že kdyby na světě trochu více dbala o dobro, nemusela by v očištcích vůbec být a tam trpět.** Svatý farář arský, svatý Jan Maria Vianney, který velice pomáhal duším v očištcích, řekl: **“Duše v očištcích musí tolik trpět kvůli své nedbalosti, kvůli pohodlné zbožnosti, kvůli nedostatku horlivosti pro Boha a pro spásu bližních. Jak se jim dá pomoci, když ne zadostiučinující láskou, která za ně obětuje ty činy ctností, které ony samy v životě zvláště zanedbávaly.”**

Protože je církev tvořena **společenstvím svatých v nebi, ale také i námi živými zde na zemi a dušemi v očištcích,** my spolu navzájem komunikujeme a můžeme si i navzájem pomáhat. Právě duším v očištcích my můžeme pomoci, když jim darujeme nějaký náš dobrý skutek, na základě kterého jim Bůh buď úplně zruší očištec a přijme je do nebe hned, nebo jim ho zkrátí. **Toto jsou ty odpustky: buď plnomocné odpustky, nebo částečné odpustky.** **Jakoby taková amnestie Boží pro naše dobré skutky,** které my dobrovolně z lásky a soucitu věnujeme těm duším. **Tedy není to žádné odpuštění hříchů, ty už mají ty duše odpuštěné, ale je to prominutí trestů za již odpuštěné hříchy – prominutí té nápravy za již odpuštěné hříchy.** Je to vlastně taková **Boží amnestie** na základě našich dobrých skutků ve prospěch těch zemřelých. Kromě toho se to děje na základě nekonečných zásluh Pána Ježíše a Panny Marie a velkého pokladu zásluh svatých mučedníků a vyznavačů v nebi, což je pohromná síla dobra. **Z tohoto velkého pokladu dobra a zásluh celé církve může církev darovat tato dobra ve formě odpustků našim zemřelým.** Toto všechno svěřil Pán Ježíš církvi do rukou, a dal

církvi kompetenci určovat i podmínky, na základě kterých se mohou odpustky získávat. Je třeba si však uvědomit, že abychom získali plnomocné odpustky, musíme především my sami usilovat o svou osobní svatost a nesmíme mít trvalé zalíbení v žádném, ani lehkém hříchu!

Pokud my získáváme plnomocné odpustky duším v očistci, vlastně jim z lásky k nim darujeme to, co bychom získávali sami pro sebe – my se toho z lásky k nim v jejich prospěch vzdáváme. Ta dobra konáme zástupně za ně, darujeme jim je a tak jim pomáháme. Musíme však splnit jasná kritéria církve: 1. být ve stavu milosti posvěcující - tedy nežít v těžkém hříchu, 2. setkávat se s Pánem Ježíšem v Eucharistii – to znamená být svým životem úzce zbožně zakotven v Kristu skrze svaté přijímání, 3. pomodlit se na úmysl hlavy církve – papeže, který odpustky uvolňuje a 4. vykonat úkon, na základě kterého odpustky mohu získat. Ten úkon je vždy nějaké dobro: buď osobní zbožnost, skutky lásky a milosrdenství k bližnímu, kající skutky, pokorné snášení utrpení nebo přinesení nějaké oběti. Pokud v tomto dušičkovém týdnu chceme získat plnomocné odpustky duším v očistci, ve skutečnosti obětujeme svůj čas a svoji pohodlnost, např. abychom došli fyzicky na hřbitov a tam se zbožně pomodlili za zemřelé. Sami cítíme, že pokud takové odpustky chceme získat, jak nás to nutí, abychom my sami prohloubili svou víru, svoji zbožnost, svůj vztah k bližnímu a jak nás to vede na hlubinu naší víry, abychom byli nuceni překonávat svoji určitou pohodlnost i povrchnost. Nejde tedy pouze o nějaké mechanické vnější úkony, jde především o změnu našeho srdce a o naši opravdovost, o naši dobrou vůli ve víře – jediné tak můžeme získávat odpustky pro sebe nebo je darovat obecně zemřelým. Neboli, získávání odpustků zdokonaluje ve víře a lásce především nás samotné. Snaha o odpustky nás vlastně vychovává k hlubšímu a opravdovějšímu životu podle evangelia.

1. – 8. listopadu vyhradila církev odpustky pouze duším v očistci. Záleží jenom na nás, jak se nad našimi zemřelými slitujeme. A uvědomme si, v nebi se všechno ví a taková vysvobozená duše se za nás do naší smrti bude v nebi u Boha přimlouvat a ochraňovat nás. V nebi totiž funguje vděčnost. A uvědomme si, jednou my také zemřeme a možná budeme také v očistci. Snažme se proto, pokud zatím můžeme, udělat proto všechno, co je v našich silách, abychom pomohli našim zemřelým – v zájmu naší osobní spásy i v zájmu spásy těch druhých.

V ostatních dnech roku – mimo dušičkový týden, můžeme také získávat denně plnomocné odpustky pro sebe osobně nebo je můžeme také kdykoli obecně věnovat duším v očistci. Kromě toho je mnoho jiných dalších možností, jak denně můžeme svou osobní zbožností, svými modlitbami, dobrými skutky, získávat částečné odpustky pro sebe samé. Vidíme, jak Bůh je ve své štědrosti nekonečný a jak církev velkoryse tento poklad zásluh Ježíše Krista, Panny Marie a všech svatých i zbožným věřícím rozdává. Cíl to má jediný, abychom se denně přibližovali Bohu, cvičili se v křesťanské dokonalosti a lépe žili evangelium a tak se připravili na radostný přechod z tohoto pozemského života rovnou do života na věčnosti v nebi. Je to na nás. Těch možností jak získat nebe, máme každý den dost. Využijme toho, dokud je čas. A važme si Božího milosrdenství a Boží štědrosti, protože je nekonečně velkorysá. Amen.

pokračování v rozjímání J. E. ThDr. Josefa Hloucha, devátého biskupa českobudějovického.

Jaká moc je nám dána, divy tvoří. Zase si připomeňme, co jsme si řekli: přišla doba, která nejvíc potřebuje svatých. Svaté duše, svatě se modlíci nejsvětější Otčenáš.

Jak se změní a zjasní můj život, když si živě ponesu ty nebeské svítily, jimiž jsou pravdy přesvatého Otčenáše. Nechtějme být slabí, když je tu taková pomoc. Nechtějme být sami, když v Otčenáši, jako pomocník přichází Ten, jemuž je dána moc na nebi i na zemi. Když jsou tak mocné ty naše Otčenáše, aby, až je budeme všechny sbírat do toho ranečku na věčnost, vytvořili ohromné poklady, které před pohledem Božím budou volat: Bože, buď milostiv a přijmi jako dítě, jako dědice, neboť jsme uměli Otčenášem život utvářet, tj. Ježíšem samým Tebe hledat, nad svými chybami plakat, lásku rozdávat a být Tobě dítětem, jako byl Ježíš Synem.

První oltář ve svatyni Otčenáše

V předvečer nejsvětějšího dne, Matko Boží, vyvolená, nevýslovně vyvýšená, za Matku Božího Syna i naší povolaná, chceme rozjímat o Otci, který Tobě svého Syna za Syna dal, aby z Tebe měl lidskou krev a Tělo. Přimlouvej se tam v nebesích, ať toto jasné slunce tak blaživé pravdy o Otci nebeském svítí nám a nikdy nezapadne. Ať každý jsme proniknutí teplem té Jeho lásky a nikdy nezapomeneme té pravdy a skutečnosti. Ať každý Otčenáše, to hluboké věřím, v duši vyvolá i radost i naději, neboť máme Otce na nebesích i na světě i v sobě i v celé nekonečnosti.

Vešli jsme do nebeského Božského Otčenáše. Sráženi na kolena Jeho velikostí a hlubinami jeho tajemství. Pojd'me nyní k jednotlivým oltářům této nebeské svatyně. Každý z nich je krásný, jeden však je hlavní a k tomu půjdeme: **Otče náš!**

Oslovení, první slovo modlitby Páně, nejvznešenější a nekrásnější modlitba: **Otče!** Ono zjevuje to nejradostnější, co přišel Kristus světu hlásat ve svém radostném poselství, tj. v evangeliu. Zvěstuje nám jeho božskou lásku a zároveň jak i my k Němu můžeme nejen, nýbrž i máme s láskou dětí lnout.

To slovo, věř tomu, jakou věříš v existenci Boží, když zavoláš s vírou a důvěrou, kdyby byl na hlubinách všech nejhlubších propastí, ono tě zvedne, ono tě k Srdci Otce přinese. Zavolej přece i doma k otci, přirozeně laskavému: tati, mami, a hned se obrátí: Copak je? Otec je ten, jenž miluje ještě dříve, než dítě přijde na

svět. Miluje první. U Boha je všechno iniciativa, to znamená začátek všeho krásného, tedy i lásky Boží i její vrchol. Když máme dobrou vůli, nechce, abychom Ho viděli metat blesky, ale abychom viděli Jeho náruč, Jeho ruku, která se nám nabízí, Srdce, které nás čeká. Jeho moc, která nám chce být k dispozici. Otec je ten, jenž se stará o dítě a je odpovědný za jeho život, zdraví, přípravu pro život.

A nyní, prosím, to zlaté a svaté, na čem mi nejvíce záleží v tomto rozjímání, abyste nešly životem, aby nás mohl milovat, nečeká až budeme hodni, ale miluje nás, abychom byli hodni. Jeho láska a čest spočívá v tom, aby svět viděl, jak miluje Otec své děti. Tato myšlenka vyhání ulekanost, ustrašenost, úzkostlivost z našich duší. Je všemohoucí, užívá moci své v lásce ukřižované, tam je Jeho největší moc. Je to ukřižovaný Jeho Syn. Stále se sdílí, dává a tvoří a totéž chce od nás. Abychom v sobě měli co nejvíce Božského, tak se sdělovali, dávali, tvořili. Ve všem k tobě jde a dává se ti Bůh. Klid svatých spočívá na této víře. Ten svatý Ignác, který tolik miloval Tovaryšstvo a pro ně vytrpěl, ten říká: Kdyby Tovaryšstvo bylo zničeno, stačilo by mu čtvrt hodiny, aby se usebral, ponořil v Boha a aby se mu vrátil klid. To proto, že věřil v Otce.

Ta víra v Boží lásku Otcovskou, vzpomeňme si, jak tatínek doma má rád to svoje dítě. A nyní uvažme, že Hospodin již ve starém Zákoně připomíná, kdyby i tento otec lásky neměl a matka, kdyby zapomněla, že je to jejich dítě, jejich krev... Já nezapomenu!

Proč jsme tak slabí? Proč jsme tak snadno zlomení? Což nestačí na všechny situace zavolat: Otčenáš! A pak se spojit s nebesy. Vnesme optimismus do tohoto slova prvního, tento pohled na první oltář velesvatyni Otčenáše. Nesme jej do života, do těch svých denních obtíží a bolestí. Když se nám někdy zdá, jakoby nám Bůh dal málo, vzpomeňme si na jedno: Tak Bůh miloval svět, to znamená tebe, že svého jediného Syna, za tebe na smrt vydal. Jakoby ti dal přednost před Ním, před Jeho životem.

Bůh je darování sebe. Že stvoření, vtělení a vykoupení, to jsou ty kroky, které Bůh učinil k nám, pro naše štěstí. Ty kroky Boží k tobě, nemůžeme přehlédnout, vidíme co přinášejí, co nabízejí a že všechno zlé od tebe oddálit chtějí.

pokračování v dalším čísle farním zpravodaje...

Mše svaté v týdnu od 3. 11. 2019 do 10. 11. 2019 Český Krumlov:

04.11.	<i>Po</i>	za Bedřicha a Alžbětu Štronerovy
05.11.	<i>Út</i>	-----
06.11.	<i>St</i>	za Josefa, Reginu a Eugeniuse Filochovských a ostatní příbuzné
07.11.	<i>Čt</i>	za rodiče a sourozence Dawidovy a d. v. o.
08.11.	<i>Pá</i>	za Františka a Marii Gutwirthovy a d. v. o.
09.11.	<i>So</i>	za
10.11.	<i>Ne</i>	za farnost

Přehled bohoslužeb

	<i>PONDĚLÍ 04.11.</i>	<i>ÚTERÝ 05.11.</i>	<i>STŘEDA 06.11.</i>	<i>ČTVRTEK 07.11.</i>	<i>PÁTEK 08.11.</i>	<i>SOBOTA 09.11.</i>	<i>NEDĚLE 10.11.</i>
ČESKÝ KRUMLOV <i>sv. Vít</i>	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV <i>KLÁŠTER</i>						16:00Ž	
VĚTRNÍ	17:00Šp	<i>17:00ZK</i>		17:00Bic	17:00P		8:00Ž
PŘÍDOLÍ							11:15Ž
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							<i>11:15VT</i>
KÁJOV				17:00Ž			<i>8:00JR</i>
HOŘICE NA ŠUMAVĚ							8:00P

Liturgické texty - 31. neděle v mezidobí

I. čtení: Mdr 11, 22 - 12, 2 II. čtení: 2 Sol 1, 11 - 2, 2 Evangelium: Lk 19, 1 - 10

o z n á m e n í

- V pondělí 4. listopadu je památka *sv. Karla Boromejského, biskupa*
- Upozorňujeme věřící, že dochází ke změně – bohoslužby: v **Kájově od 7. listopadu 2019 bude vždy čtvrtěční mše svatá pravidelně v 17:00 hodin.**
- V sobotu 9. listopadu je *svátek Posvěcení lateránské baziliky.*
- V sobotu 9. listopadu v Kájově od 10:00 do 12:00 hodin v sále na fáře se uskuteční „podzimní tvoření“ – příležitost si vytvořit lucernu na světelný průvod ke cti sv. Martina. Více informací viz. plakát na nástěnce.
- V neděli 10. listopadu v Kájově v kostele nanebevzetí Panny Marie od 17:00 hodin se uskuteční představení o sv. Martinovy a poté bude následovat průvod. Více informací viz. plakát na nástěnce.
- V neděli 10. listopadu *při bohoslužbách bude se konat sbírka „na CHARITU“*